

radikale Venstres Formand og Ordfører om-talte ikke Finanserne —, og jeg kan nok forstaa, hvad Meningen i og for sig var med hans Tale, nemlig forøgede Skatter til Landbruget. Det ærede Medlem mente, at man kunde paalægge Landbruget at føre Regnskab. Den højtærede Finansminister udtalte ganske vist meget fornuftigt: „Hvordan skulde det ske, tror man, det kan gennemføres? Nej, det kan saamænd ikke gennemføres“. Den højtærede Finansminister er sikkert i den Henseende meget mere erfarende end det ærede Medlem. Hvis det ærede Medlem nogen Sinde havde været med til som Sogneraadmedlem at se de Selvangivelser, der kommer ind, og de i og for sig ubehjælpssomme, men meget velmente Regnskaber, man ofte møder, vilde han forstaa, at hans Forslag paa Forhaand er dødsdømt. Det ærede 8de Medlem for Aalborg Amt (H. C. Hansen) var ogsaa i Gaar inde derpaa og sagde, at han troede, det var umuligt. Det er det; den Ting kan ikke gennemføres foreløbig. I det hele er det saare vanskeligt i Landbrugsregnskaber at faa det rigtige frem, det lader sig ikke gøre at tvinge det igennem.

Men det ærede Medlem havde jo en Vej, man kunde gaa, og jeg forstod nok, hvilken Vejen var. Han sagde: Vi behøver i og for sig ikke nogen Lovforandring, vi kan bruge Landsoverskatteraadet. Det er saadan en Inkvisitionsanstalt, man kan putte Landbrugerne i. Det kender vi allerede nu, at hvis de ikke har deres Regnskaber i Orden, er de i Hænderne paa Landsoverskatteraadet; de bliver behandlet, ganske som Raadet vil behandle dem. Den Mand, som ikke har et Regnskab, kan faktisk ikke væрге sig overfor Landsoverskatteraadet. Jeg tror nu, man kan sige, at Landsoverskatteraadet har ment, at der af de fleste af Danmarks Landbrugere netop er betalt den Skat, som vil være den rigtige; thi Raadet er ellers ikke bange for at klemme løs. Jeg har som Sogneraadformand haft en Kontrovers med Landsoverskatteraadet i den Anledning.

Jeg har derfor ikke nogen stor Tro til, at der er ret mange Landbrugere, der kan drive det saa vidt, som det ærede Medlem mente. Og hvis det virkelig skulde være Tilfældet — der er jo ikke noget egentligt Regnskab fremme —, at der er en saadan Landbruger, tror jeg, at mange af os, der driver Landbrug, i høj Grad trænger til at komme i Lære hos en saadan Mand; thi det vilde jo betyde en Guldalder for Landbruget. Jeg ved nu ikke, om Tallene er helt rigtige; thi naar man lægger de Tal, som det

ærede Medlem har opgivet i en kort Bemærkning, til Grund, stemmer det ikke med det Hovedtal, som han opgav. Der skulde være indkommet 80 Kr. pr. Td. Land for Svin. Det er udmærket godt, men jeg tvivler noget om, at det holder Stik.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede 2det Medlem for Odense Amt (L. D. Rasmussen), som mente, at Venstre — og jeg tror ogsaa det konservative Folkeparti — i sit blinde Had til dette Ministerium havde talt om, at Landets økonomiske Forfatning var meget slet, paa en saadan Maade, at det skulde afsætte Spor i Sønderjylland, som var ubehagelige for os. Jeg tror nu ikke, at Venstre har udtalt sig om vor Økonomis daarligere Stilling af Hensyn til Ministeriet, men fordi den er i sig selv meget betænkelig. Naar man erindrér, at vi efter den højtærede Finansministers Opgørelse maa regne med en Udgift for Staten af 450 Millioner, og at Kommunerne har en Udgift paa 250 Millioner aarlig — det bliver tilsammen 700 Millioner —, saa vil det sige, at der er en Skattebyrde paa hvert Individ i Landet af 230 Kr.; det er dog en Post, jeg tror ikke, man kan sige, at et Land, som blot til Kommune og Stat har en Udgift paa 230 Kr. pr. Individ, er let stillet. Det vil sige, at Danmarks 600 000 Familier skal svare i aarlig Skat gennemsnitlig en 1160 Kr., og de skal svare til en Gæld paa 2 000 Kr. hver. Og samtidig viser det sig jo, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) paaviste, at de store Indtægter og de store Formuer nu efter Krigen svinder betydeligt ind.

Derfor tror jeg, det er i høj Grad betimeligt, at man fra Oppositionens Side advarer imod at foregøgle, at vi staar i en finansiell Situation, som er af den Beskaffenhed, at vi fremdeles kan tillade os, hvad vi vil. Under Krigen, da man havde de store Indtægter, kunde det lade sig gøre, at man ikke tog saa nøje Hensyn. Men den Mening, at man nu ikke behøver at regne med — som den højtærede Indenrigsminister sagde, da Talen var om Indskrænkning af Udgifterne ved Flæskerationeringen — en Besparelse af 7 Mill. Kr., tror jeg ikke kan opretholdes; jeg tror ikke, man i Fremtiden kan tale om, at vi sparer kun 7 Mill. Kr. Jeg tror, det er det, som har været Drivfjederen hos Oppositionen, at man har set, at vi kan ikke i Længden blive ved paa den Bane, og er inde paa.

Til Slutning vil jeg gerne gøre den lille Bemærkning, at naar vi nu faar Sønderjylland tilbage, og naar det Tidspunkt